

Posudek bakalářské práce

Jaromír Nečas a jeho role v československo-ukrajinských vztazích

Autor Michael Švec

Jaromír Nečas byl osobností, na které můžeme ukázat pohnutý osud Českých zemí v první polovině dvacátého století. Autor Michael Švec se chopil tématu s dostatečnou znalostí pramenů i komparace s dosud vydanou literaturou. Je překvapující, že tak významná osoba, kterou Jaromír Nečas byl, nemá podrobně zpracován životopis jeho rané politické angažovanosti.

Autor přibližuje působení mladého inženýra a politika v jedné osobě v nové součásti Československého státu v dobách rozvoje Podkarpatské Rusi. Nečas, přestože sociální demokrat, nešel cestou nekritického obdivu k Sovětskému Rusku. Na rozdíl od jiných význačných osobností (P. Šámal, I. Olbracht), které se vracely do Čech plny nadšení, byl skeptický. Tento přístup nám pomůže pochopit Nečasovu cestu do londýnského exilu, ale nevysvětlí jeho krajní prosazování socialismu. Autor neopomněl zdůraznit krutý osud Nečase samotného a jeho manželky s dcerou, jež zahynuly v Osvětimi, což podtrhuje Nečasův význam a sebeobětování.

Hlavní část práce je orientována na vztah Jaromíra Nečase a Ukrajiny. Je patrný schizofrenní postoj mladého inženýra k bídě a v porovnání s Československem také hospodářské zaostalosti celé oblasti. Jasně se stavěl za právo k sebeurčení, které však bylo příliš často i samotnými Čechy porušováno. A na druhé straně jeho prosazování radikálních socialistických myšlenek, které se ve 20. a 30. letech v sovětském Rusku (a zemích pod jeho vlivem) neosvědčily. Snad lze tento přístup vysvětlit touhou po lepším, ba přímo dokonalém světě.

Výstavba práce je logická, chronologicky řazena a přináší řadu poznatků o zlomových okamžicích prvorepublikových a válečných dějin z nejvyšších pater československé politiky a diplomacie. Bakalářská práce má potenciál pro další rozšíření a budeme věřit, že z ní vznikne alespoň studie do odborného časopisu. Je napsána svěží a čtivou formou.

V práci se objevily nedostatky technického rázu. Text obsahuje řadu překlepů, povětšinou v koncovkách, a občas se objevuje nesprávně použitý odkaz citace před interpunkcí (např. pozn. 72), nebo zbytečné uvádění odkazů uprostřed věty, kdy odkaz odvádí pozornost a může být bez ztráty významu uveden do následující poznámky za větou (např. pozn. 192). Vážnější výtkou je rozdrobenost kapitol. Na 92 stran textu zvolil autor 58 názvů kapitol a podkapitol, což nepřináší očekávané zřehlednění, ale pravý opak. Dále v práci chybí prostudování zápisů Československé exilové vlády z ediční řady doc. Jana Němečka, které by v některých otázkách pomohly autorovi usměrnit jeho závěry.

Práce splňuje podmínky obhajoby a hodnotím ji stupněm výborně.

PhDr. Vojtěch Kyncl, Ph.D.

V Praze, dne 2. září 2014

Historický ústav AV ČR, v. v. i.